

SĂ FIM MĂRTURISITORI PRIN CUVÂNT ȘI FAPTĂ!

„Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor,
îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri.” (Matei 10, 32)

Cine sunt eu, omul, ca să-L mărturisesc pe Domnul, căci „mari sunt lucrurile Lui, dovedite în toate vreile Sale; mărturisire și măreție este lucrarea Lui și dreptatea Lui rămâne în veacul veacului”. (Psalmi 110, 2-3)

Domnul, Cel mărturisit de Scripturi, se descoperă „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4) pentru ca vremurile cele ce nu-L vor cuprinde, ca pe Cel Ce este necuprins, toate să dea veșnic mărturie despre El, căci „ziua zilei spune cuvânt și noaptea noapții vestește știință; nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă.” (Psalmi 18, 2-3)

Pe Mântuitorul Îl mărește și mărturisește toată făptura și, mai mult decât aceasta, Însuși Dumnezeu Tatăl. Îl mărturisesc cerul și pământul și toate cele ce sunt în acestea, Îl mărturisesc îngerii, omul și chiar puterile întunericului.

Despre El dă mărturie îngerul Gavriil, numindu-L „Fiul al Celui Preaînalt” (Luca 1, 33), Elisabeta, prin cuvintele adresate Mariei „binecuvântat este Rodul pântecelui tău” (Luca 1, 43), Ioan Botezătorul prin vestirea Celui ce va boteza cu Duh Sfânt și cu foc” (Luca 3, 17) sau a „Mielului lui Dumnezeu Care ridică păcatele lumii” (Ioan 1, 29) și mai presus de toate, Tatăl din ceruri al Cărui glas se aude la botezul în Iordan și în momentul Schimbării la față a Mântuitorului: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit” (Matei 3, 17; Marcu 1, 11; Luca 3, 22).

Am spus că-L mărturisesc puterile întunericului, căci omul cu duh de demon din Capernaum a strigat cu glas tare: „Lasă-ne-n pace! Ce ai tu cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit să ne pierzi. Te știu eu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu” (Luca 4, 34), dar și demoniza tul din ținutul Gherghesenilor: „Ce-ai cu mine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Rogu-te să nu mă chiniești” (Luca 8, 28). Îl mărturisește natura, căci și „vânturile și apa Îl ascultă”. (Luca 8, 25)

Dar mărturisitor cu adevărat, spune Însuși Hristos, este „cel căruia Tatăl îi va da să cunoască” (cf. Luca 10, 22:

„Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște cine este Fiul decât numai Tatăl și cine este Tatăl decât numai Fiul și cel căruia vrea Fiul să-i descopere”).

De aceea ne vom opri la episodul în care Iisus întreabă: „Cine zic oamenii că sunt?”. Mărturisirea lui Petru este una inspirată, nu declarativă, nu părelnică, nu întâmplătoare, nu omenească precum a celorlalți. Este una ce vine de la Tatăl și tocmai de aceea singura valabilă: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.” (Matei 16, 17)

Iisus insistă asupra adevărului relatat: „Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-a u descoperit aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri.” (Matei 16, 18)

Se cuvine ca și noi să devenim mărturisitori de Hristos, precum orbul din naștere ce a cunoscut adevărata dumnezeire pentru că nu s-a temut a vorbi despre Mântuitor înaintea fariseilor suferind ocară, jignirea și alungarea (Ioan 9, 1-38) sau ca sutașul roman care nu s-a cunoscut vrednic de a-L primi în casa sa pe Însuși Domnul (Matei 8, 5-10; Luca 7, 2-10) sau ca Petru, care recunoscând măreția și puterea dumnezeiască a spus: „Doamne, ieși de la mine, că sunt om păcătos.” (Luca 5, 8)

Sau putem avea îndrăzneala cea bună să-L mărturisim pe Hristos ca Domn al cerului, spunând cu tâlharul de pe cruce: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!” (Luca 23, 42). Dar pentru toate acestea este necesară o mărturisire vie, prin cuvânt și prin puterea faptei, precum spune Sfântul Apostol Pavel „cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.” (Romani 10, 10)

„A mărturisi credința, spune Nicolae Steinhardt, presupune curajul de a o proclama public, în fața celorlalți, de a nu te lepăda și rușina de Hristos și de credința ta. Pentru că nu credem în Hristos numai în calitatea de ființă individuală, ci și de om în lume, de om printre oameni. Mărturisirea cu glas puternic e totuna cu o luare de atitudine, cu adoptarea unei ținute, cu vădirea ființei noastre launtrice, arătând cine și ce suntem, de ce parte suntem, unde ne situăm, ce căutăm pe acest pământ, ce sens dăm prezenței noastre în lume, cum ne definim, căci nu putem fi și cu Dumnezeu și cu Mamona... Să-L mărturisim pe Hristos cu orice preț. Asta-i examenul, asta-i proba, asta-i judecata de apoi pe pământ: curajul, fermitatea, neclintirea, puterea de a privi Crucea” (N. Steinhardt - „Dăruid vei dobândi”). Să luăm aminte, deci, la mărturisirea Crucii și a Golgotei, la mărturisirea martirilor și sfinților, la mărturisirea care cere iubire și jertfă!

Monica SÎRBU

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi, 83, 4)

1 NOIEMBRIE = DOMINICA A XXII-A DUPĂ RUSALI (БОГАТЫЙ, НЕМИЛОСТИВ) SF. EV. LUCĂ 16, 19-31

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, și care petrecea în toate zilele, înconjurat de slavă. Iar un sărac, anume Lazăr, care zăcea înaintea porților lui, plin de bube, dorea mult să se sature din fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului; căci până și câini, venind, lungeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam.

A murit apoi și bogatul și l-au îngropat. Și în iad, ridicându-și ochii, el, care era în chinuri, a văzut de departe

pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Atunci a strigat el și a zis: părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și întingă vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam a zis: fiule, adu-ți aminte că tu ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr așijderea, pe cele rele; dar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie adâncă, întărită în așa fel, ca cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, ori cei de

acolo la noi, să nu poată să treacă. Atunci el a zis: te rog, dar, părinte, să-l trimiți acasă la tatăl meu, căci am cinci frați; să le spună acestea, ca să nu vină și ei la acest loc de chin. Avraam i-a răspuns: au pe Moise și pe prooroci, să-i asculte pe ei. Dar el a zis: nu, părinte Avraame; ci dacă cineva dintre cei morți se va duce la ei, se vor pocăi.

Atunci Avraam i-a spus: dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți”.

CREȘTINUL ADEVĂRAT, DE PE PĂMÂNT, TRĂIEȘTE, CA=N CER

Mântuitorul Hristos a prezentat adeseori în parabole, întâmplări din viața obișnuită, realități din lumea în care a trăit, iar scopul lor este arătarea adevăratei căi de umat în viață. Acțiunea pildei bogatului nemilostiv se petrece pe două planuri: pe pământ și în viața de dincolo. Cu un adânc caracter eshatologic ne arată învățătura despre viața viitoare.

Pericopa prezintă două personaje: un bogat, căruia nu i se dă nici numele și un sărac, Lazăr. Bogatul, iubitor de plăceri și nemilostiv, îmbrăcat cu haie roșii de porfiră și cu vison din pânză de in de mare preț, se veselea în chip strălucit, în toate zilele sale. Masa sa, plină de multe feluri de mâncăruri și băuturi, cu muzicanți, cântări, jocuri și glume, întregeste tabloul vieții de desfătare. În contrast cu el, trăia un sărac, Lazăr, care zăcea în fața porții bogatului, în tovărășia câinilor vagabonzi, care îi lungeau bubele, lipsit de hrană, dorind să se bucure măcar de resturile ce cădeau de la masa bogatului.

Partea a doua se petrece după moarte, în lumea veșniciei, căci a murit și săracul și l-au dus îngerii în sânul lui Avraam și a murit și bogatul și l-au îngropat. Aici, bogatul se chinuia în văpăile iadului, iar săracul se desfăta în rai.

Bogatul îi cere patriarhului Avraam să-l trimită pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă să stingă văpaia focului ce-l chinuia. Aici descoperă rugăciunea, care-i fusese străină în viața de pe pământ, ca să-și salveze măcar pe cei din casa părintească pe care-i lăsase în viața de desfătări. Nu-l aduseseră aici avuțiile sale, nici Lazăr nu dobândise raiul prin sărăcie, ci cel dintâi, mândru, arogant, disprețuitor, n-a cunoscut iubirea de aproapele. El era mort sufletește din timpul vieții. Săracul, cu viața lui curată

și resemnat în fața soartei sale triste, trăiește ca biblicul Iov. Teama de Dumnezeu, un suflet plin de credință, iubitor de semeni, i-au deschis porțile raiului și și-a dobândit viața în cer.

Lumea parabolei este lumea de azi, săraci și bogați, cu drama celor în neajunsuri și indiferența bogaților. Mântuitorul ne îndeamnă la milostenie, după modelul Tatălui cel din ceruri. Să căutăm să ne îmbogățim din viața aceasta, dar în fapte bune, căci milostenia zidește de pe pământ temelii viitoare.

Domnul ne fericește prin cuvintele psalmistului David: „Fericit cel ce gândește la sărac și la sărman. În ziua cea rea, Domnul îl va izbăvi. Domnul să-l păzească și să-l țină în viață și să-l fericească pe pământ și să nu-l dea în mâna vrăjmașului său, Domnul să-l ajute în patul durerii lui.” (Ps. 40, 1-3)

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sirbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Elena-Ionela Neagoe
- Tiberiu Grigoriu.

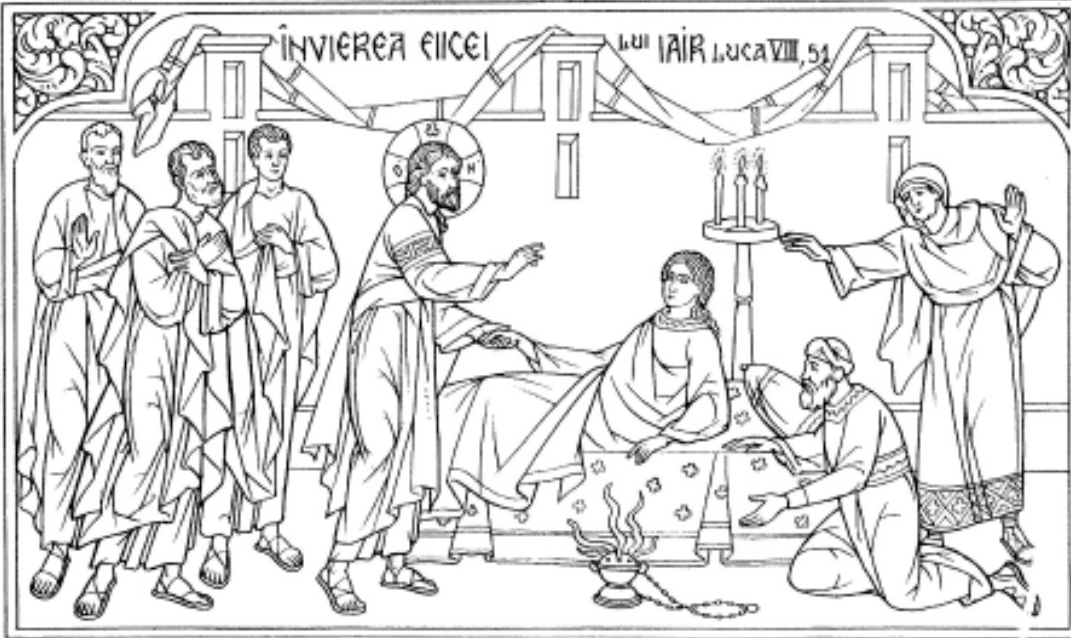
8 NOIEMBRIE - DOMINICA A XXIV-A DUPĂ RĂSĂRII (ÎNVIEREA FIICEI LUI LAIR) Sf. Ev. Luca 8, 41-56

„În vremea aceea a venit la Iisus un om cu numele lair, care era mai marele sinagogii; și acesta căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui, fiindcă avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și aceasta

iar: s-a atins de Mine cineva, căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzând că n-a rămas ascunsă, a venit tremurând și, căzând la picioarele Lui, l-a spus, de față cu tot poporul, pentru care pricină s-a atins de El și cum că s-a tămăduit numai decăt.

Iar Iisus i-a zis: îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace. Pe când încă vorbea El, a venit cineva din casa mai marelui sinagogii și a zis acestuia: a murit copilul tău; nu mai osteni pe învățătorul.

Dar Iisus, auzind, a zis către lair: nu te teme; crede numai și se va mântui. Și, intrând în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât

era pe moarte. Iar când se ducea Iisus și-L împresurau mulțimile, o femeie, care avea de doisprezece ani curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată avuția ei și de către nici unul nu putuse fi vindecată, apropiindu-se ea pe la spate, s-a atins de poala hainei lui Iisus și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Atunci Iisus a grăit: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar, cum toți tăgăduiau, Petru și cei care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strămtorează și Tu mai întrebi: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar Iisus a grăit

numai pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, pe tatăl copilei și pe mama ei.

Ci plângeau toți și se tânguiau pentru copilă; El însă le-a zis: nu plângeți, căci n-a murit, ci doarme. Dar ei L-au luat în râs, știind bine că a murit. Atunci El, scoțând pe toți afară și apucând copilul de mână, a strigat, zicând: copilă, deșteapă-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit Iisus să-i dea ei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei; iar Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.“

CREDINȚA CARE DESPOVĂREAZĂ

În drumul dinspre Gherghesa spre Capernaum, Domnul săvârșește două minuni: vindecă o femeie bolnavă și învie pe fiica lui lair, mai marele sinagogii.

lair vine la Iisus cu credință, nădejde și smerenie, cade la picioarele Sa le și cu multă stăruință îl roagă să-i vindece fata cea bolnavă.

Pe drum, împresurat de mulțimi, femeia bolnavă de 12 ani de scurgerea sângelui se atinge de El. Istoricii spun că era de neam grec, din Cezareea lui Filip, și se numea Veronica.

Poala hainei lui Iisus o vindecă, cum nu putuse să o facă toată știința medicilor. Puterea firii dumnezeiești a făcut ca sângele să se oprească. Știind credința femeii, cu puterea Sa atotstăpânitoare, Hristos o vedește pe femeie, cerându-i să îndrăznească, mântuirea ei a venit prin credință.

La casa lui lair, fiica sa murise și se adunaseră rude, cu toți cei ce văzuseră minunea vindecării femeii. Aici,

Iisus ia cu Sine pe Petru, Ioan și Iacob, pe tatăl copilei și pe mama ei.

În plânsul femeilor, în cântecul celor cu fluier, Iisus dorește ca cei care jeleau și se tânguiau să nu vadă minunea. Tatăl, lair, dorise ca Domnul să-și pună mâinile peste ea și să se vindece, de aceea o apucă de mână strigând-o, zicând: „Copilă, deșteapă-te!”

Învierea morților este minunea minunilor, atunci când Dumnezeu poruncește întoarcerea sufletului în trup. Părinții primesc poruncă să-i dea să mănânce și să nu spună nimic.

Trebuie să învățăm de aici să fugim de slava deșartă și de laudele oamenilor atunci când facem fapte bune. Credința femeii bolnave și a lui lair i-a învrednicit de mila și ajutorul lui Dumnezeu. De nu avem credința aceasta, nu avem credință destulă, iar de o avem, suntem fericiți și în viață și în moarte.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

8 NOIEMBRIE - SOBORUL SFINTILOR ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIIL

Sf. Ev. Luca 10, 16-21

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: cine vă ascultă pe voi, Mă ascultă pe Mine și cine se leapădă de voi, se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine, se leapădă de Cel care M-a trimis pe Mine. Iar cei șaptezeci s-au întors cu bucurie, zicând: Doamne, și dia volii se pleacă nouă în numele Tău. Atunci Iisus le-a răspuns: am văzut pe Satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va putea vătăma. Însă nu vă bucurați de aceasta, că duhurile se pleacă vouă, ci vă bucurați mai ales pentru că numele voastre s-au scris în ceruri. În ceasul acela s-a bucurat Iisus cu duhul și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Da, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta“.

În această lună, în ziua a opta, pomenirea Soborului marilor Arhistrategi (arhangheli) Mihail și Gavriil (și Rafail), și al tuturor cereștilor puteri celor fără de trup.

La adunarea celor 9 cete, Serafimii, Heruvimii, Scaunele, Domniile, Stăpâniile, Începătoriile, Puterile, Arhangheli și Îngerii.

Mihail, preâncuviințatul, mai-marele peste cetele puterilor celor fără de trup, și în Legea Veche și în cea Nouă a arătat ce este harul Evangheliei, și arată multe faceri de bine neamului omenesc. Că de vreme ce pizmașul și luptătorul mântuirii noastre, înălțându-se s-a mândrit împotriva Ziditorului său și a zis: „Pune-voi scaunul meu deasupra norilor” și laudându-se că „voi fi asemenea cu Cel înalt”, a căzut din cinstea de arhanghel, precum grăiește Domnul („Văzut-am, zice, pe sata na, ca fulgerul din cer căzând”). Asemenea cu el și ceata ce era sub el, înălțându-se, a căzut. Acest de-a-pururea laudat, păzind ca o slugă credincioasă credința către Stăpânul și arătând multă nevoință spre neamul nostru, a fost rânduit de Atoptuternicul Dumnezeu ca să fie mai mare peste cetele înțelegătoare. Că văzând că a căzut vicleanul, a strâns cetele îngerești și a zis: „Să luăm aminte: Lăudat-au cu glas pe Domnul tuturor”, ca și cum ar fi zis: Să luăm aminte noi cei ce suntem zidiți ce au pățimit cei ce erau cu noi, care până acum au fost lumină, și acum s-au făcut întuneric.

Pentru aceasta o adunare ca aceasta s-a numit Soborul îngerilor, adică luarea aminte și înțelegere și unire. Acesta dar, marele folositor și de bine-făcător mântuirii noastre, înmulțind și întinzând spre mulți multe faceri de bine mântuirii, s-a arătat la mulți văzându-se. Că s-a arătat lui Avraam și lui Lot la pustiirea și pierderea Sodomei. Arăta tu-s-a lui Iacov când fugea de fratele său. Mers-a înaintea taberei fiilor lui Israel, când se izbăvea și au scăpat de robia și de chinul egiptenilor. Arătat-s-a lui Valaam, când mergea să blesteme pe Israel. Și către Iosua al lui Navi a zis, când l-a întrebă: „Eu, Arhistrategul puterilor Domnului, acum am venit”. Acesta a cufundat de tot și râurile ce se revărsaseră de păgâni asupra aghesmei și a locașului de închinare. Se află și altele multe ce se spun despre el în Sfânta Scriptură. Pentru aceasta și noi, având pe acesta ajutor și păzitor vieții noastre, prăznuim astăzi preacinstiul lui praznic. Împreună cu Sfântul Arhanghel Mihail, prăznuim astăzi și pe prea frumosul și prea veselitorul Arhanghel Gavriil. Pentru că și acesta multe faceri de bine a făcut neamului omenesc, atât în Legea Veche, cât și în cea Nouă. Căci în proorocia lui Daniil se pomenește însuși numele lui, când tâlcuiește Daniil visul ce a văzut pentru împărății mezilor și ai perșilor și ai elinilor: „Gavriile, zice, fă-l pe acela (adică pe Daniil) să înțeleagă vedenia” (Daniil 8, 16). Și iarăși același Gavriil a arătat aceluiași Daniil că după șaptezeci de săptămâni de ani, adică după patru sute nouăzeci și șapte de ani, are să vină Hristos. „Șia tă, zice Gavriil, bărbatul pe care l-am fost văzut la începutul vedeniei zburând, s-a atins de mine ca în ceasul jertfei de seară. Și m-a făcut să înțeleg și celelalte” (Daniil 9, 21). Acesta este cel care a binevestit femeii lui Manoe că are să nască pe Samson. Acesta este cel care a binevestit lui Ioachim și Anei că au să nască pe Doamna și Stăpâna de Dumnezeu Născătoarea.

Iar în Legea Nouă, acesta a binevestit lui Zaharia, stând de-a dreapta altarului tămâierii, că va naște pe marele Ioan Înaintemergătorul. Acesta a hrănit și pe pururea Fecioara Maria

doisprezece ani înăuntru în Sfânta Sfințelor cu hrană cerească. Acesta însuși, și cine se îndoiește?, a binevestit Născătoarei de Dumnezeu că va naște de la Duhul Sfânt pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta s-a arătat lui Iosif în vis, precum zic mulți, și i-a zis să nu se teamă, ci să ia pe Maria, femeia sa, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Acesta s-a arătat și păstorilor și le-a binevestit, că S-a născut Hristos Mântuitorul lumii. Acesta și în vis a zis lui Iosif să ia Pruncul și pe Mama lui și să fugă în Egipt. Și iarăși acesta însuși i-a zis să se întorcă în pământul lui Israel. Mulți însă din sfinții învâțători și din scriitorii de cântări socotesc că dumnezeiescul Gavriil a fost și îngerul cel îmbrăcat în veșmânt alb, care, pogorându-se din cer, a răsturnat piatra de pe ușa mormântului lui Iisus, Dătătorului de

viață, și a șezut deasupra ei. Și el a fost cel care a binevestit mironosițelor Învierea Domnului. Și ca să spunem mai cuprinzător, dumnezeiescul Gavriil a slujit la iconomia tainei întrupării Cuvântului lui Dumnezeu din început până în sfârșit.

Pentru aceasta și Biserica lui Hristos îl prăznuiește pe el, împreună cu Arhanghelul Mihail, și cheamă harul și ajutorul lui, rugându-i ca prin ajutorul și rugăciunile lor, și în veacul de acum să aflăm scăpare de rele, și în cel ce va să fie să ne învrednicim de bucuria cerească și de împărăție. Amin. **Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.**

15 NOIEMBRIE – A XXV – a DVĂ PĂ RYSALI (PILDA SAMARINEANULUI MILOSTIV)

Sf. Ev. Luca 10, 25-37

„În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și întrebându-L: Învățătorule, ce să fac eu ca să moștenesc viața cea de veci? Dar Iisus l-a întrebat: ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: să iubești pe Domnul Dumnezeuul Tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Atunci Iisus i-a spus: drept ai răspuns, fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: un om oarecare se cobora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l abia viu. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar, văzându-l, a trecut pe alături. Tot așa și un levit, sosind la acel loc, a venit, a văzut și a trecut pe alături. Dar un samarinean care era călător, ajungând lângă el și văzându-l, i s-a făcut lui milă de el și, apropiindu-se, l-a legat rănilor turând peste ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe dobitoacul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a avut grijă de el. Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: ai grijă de el și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce, eu îți voi da înapoi. Deci care dintre aceștia trei îți se pare că a fost aproapele celui care a căzut în mâinile tâlharilor? Iar el a răspuns: cel care a făcut milă cu el. Atunci Iisus a zis către el: du-te de fă și tu asemenea.”

„Ți s-a arătat omule ceea ce este bun și ceea ce Dumnezeu cere de la tine: dreptate, iubire și **milostivire** și cu smerenie să mergi înaintea Domnului Dumnezeului tău.” (Miheia 6, 8)

Întrebarea – problemă: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Luca 10, 25) constituie contextul relatării pildii samarineanului milostiv. Mântuitorul conduce discuția spre o altă întrebare, derivată din prima: „Cine este aproapele meu?” (Luca 10, 29).

Pericopa dezvoltă astfel un dublu parcurs ideatic:

1. explicarea conotativă a cuvintelor „Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”

2. explicarea propriu-zisă a pildii, ca expresie a milosteniei creștine.

Pentru prima situație trebuie cunoscut că în Sfintele Evanghelii se relatează despre două persoane care au adresat această întrebare Mântuitorului: un învățător de lege și un tânăr, despre care ulterior se precizează că era bogat. Cel dintâi se adresează cu gând de ispită, cel de-al doilea cu cuget curat (cf. Matei 19, 16; Marcu 10, 17; Luca 10, 25; Luca 18, 18).

În ambele cazuri, Hristos Învățătorul recurge la două tipuri de discurs, oferind același răspuns, dar în mod diferit, în funcție de interlocutor. Putem deduce de aici că soluțiile pe care Hristos le oferă, în virtutea unei logici dumnezeiești, sunt „infinite diversificate” (N. Steinhardt) ca și căile de acces în Împărăție.

Învățătorului de lege din această pericopă, Mântuitorul îi vorbește explicit, fără a-i cere să-L urmeze, cum este cazul cu tânărul cel bogat.

Deși vorbește mulțimii, Hristos se adresează direct celui care venise cu întrebarea, „ispitindu-L”.

Nu întâmplător, cei dintâi, care trec pe lângă omul căzut între tâlhari, sunt un preot și un levit, deci niște învățători de lege, dar dintre cei care respectă litera în defavoarea duhului, ignorând în fapt ceea ce propovăduiesc prin cuvânt.

Samarineanul, cel disprețuit de iudei, este cel care împlinește legea, căci el dovedește milă (Luca 10, 33).

Să luăm, deci, a minte:

- Iisus îi spune învățătorului de lege: a trecut un preot și un levit și nu l-au miluit;

- îi spune tânărului bogat, în altă împrejurare: vinde averea ta, împarte-o săracilor, vino și urmează Mie. Care este procedura folosită în cele două situații? Dovedește că El, ca Dumnezeu adevărat, îl cunoaște pe om în profunzime, în adâncul și deplinătatea ființei sale, ne știe patimile, ne cere să renunțăm exact la ceea ce ne domină, la ceea ce ne este cel mai greu sau cu anevoie a ne despărți. Mântuitorul știe și răspunsul și lipsa de disponibilitate a celor cu care dialoghează.

Și astăzi, Hristos cercetează dispoziția sufletului nostru: Ești mândru? Renunță la slava deșartă, la egoismul și părerea de sine, vino și urmează Mie! Ești desfrânat? Renunță la desfrâu, vino și urmează Mie! Ești cuprins de patima iubirii de argint, a beției, a lăcomiei pântecelui, a mâniei, a trândăviei etc.? Renunță la toate acestea, vino și urmează Mie!

Ne spune ca și învățătorului de lege: Ce este scris în lege? Cum citești? (Luca 10, 26), indirect, prin cuvintele profetului Miheia „oare nu este de da toria voastră să cunoașteți dreapta tea?” (Miheia 3, 1)

Căci aplecarea cu milă asupra aproapelui la care face trimitere pilda în sine presupune o eliberare a conștiinței proprii de prejudecăți, de ambiții, de egoism, de indiferentism maladiv și decadență spirituală.

Constatăm că ni se cere o implicare integrală a raportării la Dumnezeu, prin raportare la semenii, în sensul asimilării suferinței celui de lângă noi. Atunci vom înțelege deplin cuvintele: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, gol și Mi-ați îmbrăcat, bolnav și Mi-ați cercetat...” (Matei 25, 34-36). Atunci vom înțelege sensul cuvintelor adresate învățătorului de lege: „Mergi și fă și tu asemenea.” (Luca 10, 37).

Monica Sîrbu

Începutul Postului Nașterii Domnului Iisus Hristos

Arată-mi postul tău prin lucruri

din „Omii și cuvântări” – SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

„Prin care, vei zice?

De vei vedea sărac, miluiește-l; de vei avea vrășmaș, împacă-te cu el; de vei vedea pe prietenul tău sporind, nu-l zavistui; de vei vedea femeie frumoasă, trece-o cu vederea.

Șnu numai gura să postească, ci și ochiul, și auzul și picioarele, și mâinile și toate mădularele trupului nostru.

Să postească mâinile curățindu-se de răpire și de lăcomie.

Să postească picioarele, depărtându-se din căile ce duc la privilegiile fărădelegii.

Să postească ochii, învățându-se să nu caute niciodată la fețe frumoase, nici să iscodească cele străine. Că hrană a ochilor este privirea. Dacă privirea va fi păcătoasă, va tăia postul și răstoarnă toată mântuirea sufletului, iar de va fi după lege,

împodobește postul.

Foarte necuviincios este, ca prin post, să ne oprim de bucate și chiar de cele îngăduite, iar cu ochii să ne înfruptăm și de cele oprite.

Nu mănânci carne? Să nu mănânci nici, dar nici cu ochii să nu poftești.

Să postească și auzul. Iar post al auzului este a nu primi grăiri de rău și clevetiri, că zice: „Auz deșert să nu primești”.

Să postească și gura de cuvinte de rușine și de ocară. Că ce folos este când ne depărtăm de carne de pasăre și de pește, iar pe frați îi mâncăm și îi mușcăm.

Cel ce grăiește de rău a mâncat carnea fratelui și a mușcat trupul vecinului.

Pentru aceasta și Pavel a îngrozit, zicând: „Iar dacă vă mușcați unul pe altul și vă mâncați, vedeți să nu vă nimiciți voi între voi” (Galateni 5, 15). (...)

21 NOIEMBRIE – ÎNTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI Sf. Cv. Luca 10, 38-42; 11, 27-28 (DEZLEGARE LA PEȘTE)

„În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat, iar o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. Și aceasta a vea o soră, ce se numea Maria, care șezând jos lângă picioarele lui Iisus, asculta cuvintele Lui. Marta însă se silea să facă ospăț mare și, apropiindu-se, a zis: Doamne, nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i dar ca să-mi ajute. Dar Iisus, răspunzând, i-a zis: Marto, Marto, te silești și te îngrijești de multe; dar un singur lucru trebuiește. Maria însă și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea. Iar când zicea Dânsul acestea, o femeie din popor, ridicându-și glasul, a zis către Dânsul: fericit este pântecele care Te-a purtat și sânii la care ai supt. Dar Iisus a răspuns: așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el.”

Pricina sărbătoririi de astăzi este faptul aducerii cu evlavie, în Biserica Legii vechi din Ierusalim, a copilei de trei ani, care avea să fie Maica Domnului nostru Iisus Hristos; întâi, pentru că acest lucru, atunci când s-a petrecut, s-a făcut într-un chip minuna tși, al doilea, ca un fapt care este ca o pregătire la Taina cea înfricoșătoare de la Crăciun, a Nașterii cu trup de om a Cuvântului lui Dumnezeu, într ucât Taina aceasta tot prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu avea a se face. Întâmplarea aceasta nu se află în Sfânta Scriptură, ci se întemeiază numai pe Tradiția Bisericii. Sfinții Părinți au început a o sărbători de pe la anul 750. Dar iată în ce chip istorisesc sfințele cărți bisericești pricina pentru care Născătoarea de Dumnezeu a fost dusă la Templul Legii vechi și dăruită Domnului. Când ea a fost de trei ani, au luat-o părinții ei Ioachim și Ana și au dus-o la templu și au încredințat-o preoților. Deci, luând-o arhierul cel de atunci, Zaharia, a dus-o în cele mai dinlăuntru ale Bisericii unde, o dată pe an, intră numai singur arhierul.

Și aceasta a făcut-o din insuflarea lui Dumnezeu, Cel ce avea să se nască dintr-însa, spre îndreptarea și mântuirea lumii cea stricată

prin păca t. Și a rămas fecioara acolo, petrecând doisprezece ani de sfântă viețuire. Că erau la Templul din Ierusalim trei rânduri de chilii, în care locuiau cu frică de Dumnezeu fecioare și văduve închinat Domnului, precum și preoții și slujitorii, trăind din averea Templului. Și în acest loc de bună creștere, Sfânta Fecioară, necontenit deprindea, sub supravegherea fecioarelor mai în vârstă, lucrul de mână, citirea Scripturii și îndeosebi rugăciunea. Iubiți, așadar, fraților pe Maica Domnului – spune un părinte –, iubiți-o cu inimă fierbinte și plină de nădejdi. Rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit de la Biserica, despre Maica Domnului. Respingeți cu tărie minciunile rățăciilor, care defaimă pe Sfânta Fecioară. Să știți că diavolul strigă prin gura hulitorilor, diavolul care o urăște pentru că Ea a născut pe Cel care i-a surpat stăpânirea. Rămâneți tari în tradițiile sfinte ale Bisericii și cinstiți pe cea plină de dar și mai ales slujiți-o și luați-o ca apărătoare și sprijinitoare. Că mult poate rugăciunea Maicii, spre împlânzirea Stăpânului, și nu este nimeni care să se încreadă în mila Preacuratei și să nu fie ajutat și mângăiat. Cu ale ei prea curate rugăciuni, Doamne miluiește-ne pe noi! Amin.

22 NOIEMBRIE – DUMINICA A XXVI-A DUPĂ RUSALI

(PILDA BOGATULUI (CĂRVIA ÎN A RODIȚĂRII). Sf. Cv. Luca 12, 16-21)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: unui om bogat i-a rodit țarina și se gândea în sine, zicând: ce voi face, căci nu am unde să-mi strâng roadele mele? Dar și-a zis: aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi; și voi strânge acolo toate roadele mele și bunătățile mele. Apoi voi zice sufletului meu: suflete, acum ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu ale cui vor mai fi? Așa se întâmplă cu cel care-și adună comoară pentru sine însuși, și nu în Dumnezeu se îmbogățește”.

Mai întâi, faptul că această Pildă Mântuitorul Hristos o rostește datorită unui om care a venit să-l ceară inter venția Sa pe lângă un frate, ca acela să împartă cu (el) fratele său moștenirea. Mântuitorul prin venirea Sa pe pământ a precizat că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18, 36). Deci nu pentru averi pământești a venit pe pământ Fiul lui Dumnezeu, de aceea refuză să fie Împărțitorul averii celor doi care nu se înțelegeau. Dar pe care îi avertizează: Vedeți și păziți-vă de toa tă lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul a vuțiilor sale. (Lc. 12, 15) Deci lungimea vieții cuiva nu stă în averea pe care o are sau nu.

În general, patimile, poftele omului, dintre care face parte și lăcomia, sunt ca o prăpastie fără fund care niciodată nu zice destul. Mântuitorul ne îndeamnă să priveghem: **vedeți și păziți-vă**. Patima lăcomiei pentru a intra în om, spune Sf. Ignatie Briancianinov, îi înfățișează omului lungime de zile, bătrâneți suferinde, felurite întorsături ale vieții și întâmplări neașteptate, în care averea adunată ne este înfățișată ca singurul și atotputernicul ajutor. Lungimea vieții pământești, ca și bunăstarea ei, nu vin din multa avuție, ci din binecuvântarea lui Dumnezeu. Când mila lui Dumnezeu se depărtează de la om, nenorocirile îl lovesc în mijlocul întregului său belșug.

O a doua idee care reiese din Pildă este frământarea boga tului: **ce voi face?** Aceleași cuvinte, însă într-un sens total opus le rostește și săracul că și el se îngrijorează: ce voi face, că nu am cu ce să mă hrănesc și cu ce să mă îmbrac? Vezi, dar, și cuvintele bogatului: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Bună odihnă! Ce bine ar fi dacă ar călători amândoi spre aceeași destinație – Împărăția lui Dumnezeu -, atunci s-ar ajuta pe calea aceasta, pentru că, dacă nu vor să aibă aceeași destinație, degeaba se întâlneau, că nu se bagă în seamă unul pe altul. Știți pentru ce există săraci? întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur (Hrisostom); ca să se mântuiască bogații, răspunde el. Bogatul (nebu), orb, nu se gândea la Dumnezeu, la

veșnicie, la frații săi săraci, se gândea numai la sine, uitase rostul sufletului – suflete ... odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te – ca și cum sufletul ar face aceasta.

Dumnezeu, făcându-i bine, îl chemase și pe el să facă bine la rândul său: Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv (Lc. 6, 36); tot astfel ne cheamă pe fiecare dintre noi, cei care suntem conștienți că viața noastră este darul lui Dumnezeu și apoi toate celelalte daruri, căci: Noi, cei din mila Sfântului / Facem umbră pământului (Rugăciune – Eminescu). Pentru mulți din bogații și iubitorii acestei lumi, viața pământească li se pare veșnică. Gândul la moarte, numit de Sf. Vasile cel Mare cea mai înaltă filosofie, le este străin cu desăvârșire. El vrea să trăiască bine, ceea ce înseamnă să mănânce și să bei gustos și mult, să te dedai distracțiilor și plăcerilor, să curvești, să te răsfeți, să te slăvești în deșert, să-ți împlinești toate poftele și toate toa nele. Dacă privim lumea cu mai multă luare-aminte, vom afla că pilda po ate sluji drept oglindă pentru fiecare dintre noi: nu toți suntem stăpâniți mereu de visări ca ale bogatului. În timp ce el visa, Dumnezeu i-a zis: nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu, ale cui vor mai fi? – tot la fel se întâmplă cu fiecare om care a uitat de Dumnezeu.

Sfântul Apostol Pavel spune că „iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și cei ce au poftit-o cu înfocare au rățăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri (1 Tim. 6, 10) – **astfel, nu mai este timp de rugăciune, Sfânta Liturghie, post, spovedanie, Împărtașanie și într-un cuvânt, de Dumnezeu**. Să nu uităm că în momentul în care se va citi această pildă suntem deja în Postul Nașterii Domnului, **să nu avem grijă de stomac (pofte) mai mult decât de Dumnezeu și de sufletul nostru**.

O altă idee importantă care reiese din pildă ... la predică!

Preot Gheorghe Ionașcu

PAGINA COPILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREună!... (O) RUGĂCIUNE

RUGĂCIUNE CĂTRE MAICA DOMNULUI

Măicuță înaltă,
Sfântă Preacurată,
Maica lui Iisus,
Pruncul Cel de Sus,

Vino-n a mea casă
Și mă luminează;
Curățește-mi gândul,
Apără pământul.

Raiul ni-l arată
Cu deschisă poartă!

SĂ NE JUCĂM ÎMPREună!

Răspunsuri la întrebările din numărul trecut:

Ghicitoare – Marea Moartă.

Doi tați și doi fii – Bineînțeles că răspunsul corect este 200 de lei, deoarece în total, cei doi tați și cei doi fii, sunt în realitate doar trei personaje: bunicul, tatăl și nepotul. Primul îi dăruiește fiului său 200 de lei, iar acesta, care este la rândul său tată pentru cel mic, îi dă și el 50 fiului său, dar tot din acei 200 de lei primiți de la tatăl său.

ÎNTREBĂRI GYMETE PENTRU MINȚI ISTETE

Credeți că este corect ca un român care trăiește într-o țară străină să fie înmormântat în acea țară cu funeralii naționale?

VARSTA

Părintele Dumitru a botezat astăzi o fetiță, Maria. Tot azi e și ziua de naștere a părintelui și interesant este că, făcând un mic calcul, am constatat că părintele Dumitru este de exact 600 de ori mai bătrân decât Maria. Ce vârstă are fiecare?

MINCIOSUL BATJOCORIT

Doi prieteni Petru și Radu, trecând pe lângă o vârzărie, văzură niște verze mari.

- Iată, zise Petru, ce verze mari! N-am văzut niciodată așa ceva.

- Nu, răspuse Radu, căruia îi plăcea să mintă. Nimic de mirat la aceste verze! Eu am văzut o varză mare cât o casă.

Bre, mare varză ai văzut, adăugă Petru; dar eu am văzut ceva și mai și. Am văzut o căldare uriașă, mare cât două case.

- Ce făceau cu acea căldare?, întrebă Radu curios.

- Voiau să fiarbă în ea varza ce-ai văzut-o tu, răspuse Petru triumfător în timp ce Radu, înroșit la față de rușine nu mai avu ce adăuga, văzându-se batjocorit de propria lui minciună.

De atunci, Radu spune numai adevărul.

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

ANDREI, ANDREEA - din greacă: **bărbăție, curaj**, acest nume ne spune că viața este o luptă cu ispitele de tot felul, cu greutăți sau neputințe, cărora trebuie să le facem față cu bărbăție și curaj. Dar creștinul nu se luptă doar cu ispitele, ci și cu sine însuși, încercând, prin tot ceea ce face, să fie un om tot mai bun - „Unde este sfințenie, acolo este și curaj.” – Sfântul Ioan Gură de Aur
Derivate: Andrieș, Andru, Andraș, Andi, Deia ș.a.

Sfântul Andrei a fost unul dintre cei 12 Apostoli ai Mântuitorului, fratele lui Petru (Simon), cel mai vârstnic dintre Apostoli. Sfântul Andrei se bucură de o cinstită deosebită pe teritoriul și în întreaga istorie a neamului nostru, deoarece – după ce Mântuitorul le-a dat Apostolilor îndemnul Său de a merge și de a boteza toate neamurile, creștinându-le sau, altfel spus, de a le duce vestea cea minunată a iubirii lui Dumnezeu - Sfântul Apostol Andrei a ajuns și în părțile noastre, anume în Dobrogea de azi, unde a întemeiat primele comunități creștine de aici. Există numeroase mărturii: Peștera Sfântului Apostol Andrei, Izvorul Sfântului Apostol Andrei, colinde și cântece populare și multe altele. După ani de zile în care Sfântul Andrei a propovăduit credința creștină, în cele din urmă a fost omorât de necredincioși, fiind răstignit pe o cruce în forma literei X, numită de atunci „Crucea Sfântului Andrei”. În întreaga sa viață, Sfântul Apostol Andrei nu a încetat niciun moment să le vestească oamenii învățătura creștină și, cu siguranță, nici acum nu încetează să se roage pentru mântuirea noastră, a tuturor. Este pentru noi toți un exemplu de dăruire și curaj, de izbândă și biruință împotriva răului. Ziua Sfântului Apostol Andrei – **30 noiembrie**. Zilele altor Sfinți ce poartă acest frumos nume: Sfântul Andrei Criteanul – 4 iulie, Sfântul Andrei Rubliov – 4 iulie, Sfântul Mucenic Andrei – 9 iulie.

Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu

29 NOIEMBRIE — DUMINICA A XXX-A A DYPĂ RYSALI DREGĂTORUL BOGAT — PĂZIREA PORUNCILOR! SF. CV. LYCA 18, 18-27

„În vremea aceea un om oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Învățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar Iisus i-a zis: pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai singur Dumnezeu. Știi poruncile: să nu faci desfrânare, să nu ucizi, să nu furi, să nu fii mărturie mincinoasă; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el l-a răspuns: toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind acestea, Iisus i-a zis: încă una îți mai lipsește. Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie. Dar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Văzându-l că s-a întristat, Iisus a zis: cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Iar cei care auzit acestea, auzit zis: a tunci cine poate să se mântuiască? Iar Dânsul a răspuns: cele ce nu sunt cu puțință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.”

Să presupunem că am fi în fața unei persoane care ne poate da răspuns la orice întrebare, condiția pe care ne-o pune este însă să fie una singură, care ar fi aceasta? – să ne gândim la acest lucru! Mulți dintre noi probabil că am întreba despre diferite frământări, suferințe sau ce idealuri pământești avem fiecare, însă toate acestea vor trece odată cu viața noastră pământească, și atunci ce urmează? Trebuie să recunoaștem că cea mai importantă întrebare este cea pe care dregătorul bogat i-o adresează Mântuitorului: În vățătorule bune, **ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?** Această întrebare i-a mai fost pusă Mântuitorului, însă cu gând de ispitire, de Învățătorul de lege. Acel răspuns îl cunoaștem din Duminica Samarineanului milostiv.

Acest dregător vine la Mântuitorul și l se adresează cu apelativul: Învățătorule Bun sau Bunule Învățător, el nu știa că are în față pe Fiul lui Dumnezeu, ci considera că este un învățător, dar mai deosebit decât ceilalți, de aceea îl numește „bun”. Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai singur Dumnezeu. Adică, dacă îți dai seama că Sunt Bun, ia seama că Singur Dumnezeu este Bun și ceea ce îți voi spune să primești ca de la Dumnezeu. Iar la întrebarea Mântuitorului dacă știe poruncile, îi enumeră cinci dintre ele: să nu faci desfrânare, să nu ucizi, să nu furi, să nu fii mărturie mincinoasă, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Aceste porunci se referă la cinstirea aproapei, pentru că Decalogul - cele 10 porunci din Vechiul Testament primite a doua oară de Moise pe muntele Sinai, după ce primele table au fost distruse când a văzut că iudeii făcuseră un vîtel de aur pe care îl considerau Dumnezeu -, este împărțit în două părți: primele patru se referă la cinstirea lui Dumnezeu, iar următoarele șase la cinstirea aproapei. Desigur, un adevărat creștin nu poate pretinde că iubește pe Dumnezeu, iar pe

aproapele său să-l urască, pentru că: Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu l-a văzut, nu poate să-L iubească (I Ioan 4, 20). Ce răspunde dregătorul: **toate acestea le-am păzit din tinerețile mele.** Deci nu numai că le știa, ci și le împlinea. Oricare dintre noi ne putem verifica în raport cu aceste porunci dacă le împlinim sau nu. Să luăm primul exemplu: să nu faci desfrânare. Poate vor zice oamenii, eu am ținut cu sfințenie cinstea căsătoriei, nu am călcat jurământul făcut la cununie. Dar Mântuitorul arată că rădăcina păcatului desfrânării se află în gând, în poftă: **Oricine se uită la femeie poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui (Mt. 5, 28).** Desigur, este diferență între păcat: cu gândul, cu vorba sau cu fapta, dar trebuie să ne păzim ca aceea rădăcină să nu crească. Exemplul poate continua și cu celelalte porunci.

Mântuitorul, știindu-i ceea ce îl oprea în drumul spre desăvârșire, i-a zis: încă una îți mai lipsește. Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea ca moară în ceruri; apoi vino și urmează Mie. Noi ce am face la acest cuvânt, ne-am lepăda de averi sau de Hristos?, am fi în stare să renunțăm la tot pentru a-i deveni ucenici? Să ne verificăm: renunțăm la averi, măcar pentru un timp, să mergem la biserică sau sunt ele mai importante ca Dumnezeu?, dăm din ele săracilor, făcându-ne comoară în ceruri, sau o comoară noastră este numai cea de pe pământ? Să luăm aminte: **cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu.**

De ce la condițiile mântuirii (dobândirii vieții veșnice) sunt amintite numai poruncile privitoare la aproapele, fără a mai aminti credința și celelalte? Pentru că acelea au fost pomenite în alte împrejurări. Dregătorul, ca iudeu, avea și credință în Dumnezeu așa cum îl prezenta Legea lui Moise, Legământul cel Vechi, pentru că Legământul cel Nou nu fusese încă pecetluit prin Jertfa de pe Golgota, momentul întemeierii.

Cel ce vrea să se mântuiască trebuie să creadă mai întâi în Dumnezeu Ziditorul și Răscumpărătorul: iar viața cea veșnică este aceea să Te cunoască pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis (In. 17, 3), Cel ce crede în Fiul are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el (In 3, 36). Cel ce vrea să se mântuiască trebuie să fie botezat (Cel ce v-a crede și se va boteza, se va mântui - Mc. 16, 16) în numele Sfintei Treimi: ... Botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Mt. 28, 19).

Cel care vrea să se mântuiască **trebuie să se spovedească:** Dacă zicem că păcat nu avem, ... continuarea la Biserică!

Preot Gheorghe Ionașcu

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI — SCROTITORUL ROMÂNIEI (30 NOIEMBRIE)

Acesta a fost din Betsaida, orașel pe malul lacului Ghenizaret, fiul lui Iona din Galileea, și fratele lui Petru, primul dintre ucenicii Domnului Hristos. Înainte de a fi Apostol al Domnului, Sfântul Andrei a fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. Dar dacă a auzit a doua zi după Botezul lui Iisus în Iordan pe dascălul său Ioan arătând cu degetul către Iisus și zicând: "Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29), Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, a urmat după Hristos, zicând fratelui său Petru: "Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește Hristos" (Ioan 1, 41). Și astfel, l-a tras și pe Petru spre dragostea lui Hristos. Drept aceea, Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul cel dintâi chemat al Domnului. Și se află în Scriptură și alte multe învățături despre dânsul.

Din zilele acelea, ca și ceilalți Apostoli, Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte, adăpându-se din izvorul neseecat al dumnezeieștilor descoperiri pe care le aducea Mântuitorul. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărțit din cuvântul dumnezeiesc, dătător de viață, al credinței celei noi întemeiată de Hristos, și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință în ziua Învierii.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne spune că după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Atunci acestui întâi chemat, i-a căzut sorțul să meargă în Bitinia, Bizanția, Tracia

și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Scitia (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeea. Însă, a umblat în aceste locuri nu în grabă, ci în fiecare zăbovind și răbdând multe împotriri și nevoi, pe toate biruindu-le cu ajutorul lui Hristos. S-a întors la urmă din nou în Bizanția, hirotonind acolo episcop pe Stahie și, străbătând celelalte țări, a ajuns la ținutul Peloponezului, unde pe mulți i-a tras de la idoli la Hristos. Tot din Tradiție, mai și știm că Sfântul Andrei a avut și un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în formă de X, căreia i s-a spus "Crucea Sfântului Andrei". Dumnezeului nostru slavă!

ÎNȚĂLNIRI ALE GRYPYBYI PAROHIAL DE TINERET ÎNĂLȚAREA DOMNYBYI

1. Duminică, 1 noiembrie, tema este: Studiu BIBLIC: Sfânta Împărășanie.
 2. 8 noiembrie: Prietenii rele strică obiceiurile bune.
 3. 15 noiembrie: Tineri, prieteni buni cu Sfinții.
 4. 22 noiembrie: Spovedania și adevărata libertate.
 5. 29 noiembrie: Iubire sau patimă?
- Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrare al Bisericii noastre!